

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8036 Dep
0030 Oslo

BARNE-, LIKESILLINGS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET	
Arkivkode:	410.0
Dato:	16.11.10
Saksnr:	201003502-50

Deres ref: Vår ref: 2010/56172-11 Arkivkode: 008 Dato: 12.11.2010

Høringsuttalelse – revidert forskrift om rettigheter og bruk av tvang under opphold i barneverninstitusjon

Vi viser til høringsbrev og høringsnotat fra Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet av 17.08.2010 med forslag til revidert forskrift om rettigheter og bruk av tvang under opphold i barneverninstitusjon. Høringsfrist er 15. november 2010.

Nedenfor følger Barne-, ungdoms- og familieetatsens (Bufetat) uttalelse, samordnet av barne-, ungdoms- og familiedirektoratet.

Innledende merknader til høringen

Bufetat støtter i all hovedsak departementets forslag til revidert forskrift om rettigheter og bruk av tvang under opphold i barneverninstitusjon.

Nedenfor følger innspill knyttet til departementets forslag med henvising til kapitlene og de enkelte bestemmelsene i forslag til forskrift.

Kapittel 1. Generelle bestemmelser

§ 1. Formål

Bufetat er positiv til at det er inntatt formålsbestemmelse i forskriften. Bufetat er enig i at formålsbestemmelsen vil kunne være nyttig når det foreligger ulike tolkningsalternativer.

Det fremgår av formålsbestemmelsen at institusjonen har ansvar for "oppfølging av skole". Bufetat vil foreslå å endre forskriftsteksten til "skole- og opplæringstilbud". På bakgrunn av at et opplæringstilbud ikke nødvendigvis alltid gis i ordinær skole, vurderer Bufetat det som hensiktsmessig å endre ordlyden, slik at det er ethvert skole- og opplæringstilbud som skal følges opp. I noen tilfeller kan grunnskoleopplæring og videregående opplæring blant annet gis i barneverninstitusjon.

§ 2. Virkeområde

Departementet har i høringsnotatet omtalt ungdom som er dømt til fengselsstraff og at disse i særlige tilfeller kan gjennomføre straffen i en barneverninstitusjon dersom oppholdet er nødvendig for å bedre domfeltes evne til å fungere sosialt og lovlydig eller andre tungtveiende grunner taler for det, jf. straffegjennomføringsloven § 12. Det framgår videre at dersom straff skal gjennomføres i en

barneverninstitusjon, skal barnevernloven med forskrifter komme til anvendelse, herunder rettighetsforskriften.

Direktoratet vil peke på at dagens regelverk åpner både for varetekt og soning i barneverninstitusjon. Etter direktoratets oppfatning bør det presiseres at dette også gjelder i varetektstilfellene.

§ 5. Medisinsk tilsyn og behandling

Det er ikke foreslått endringer i bestemmelsens innhold når det gjelder beboerens rett til nødvendig tilsyn og behandling under institusjonsoppholdet.

Medisinsk tilsyn og behandling:

Institusjonene har etter kvalitetsforskriften § 7 en plikt til å sørge for at beboernes rett til medisinsk tilsyn og behandling ivaretas og skal ha rutiner for å sikre dette. Rutinene skal være tilpasset institusjonens målgruppe. I merknadene til rettighetsforskriften (Q-0819) er det vist til at det påligger institusjonen å ha skriftlige rutiner spesielt tilpasset institusjonen og dets beboere, både ved inntak og under oppholdet. Videre skal barn og unge som blir akutt plassert, og som ikke er tilsett av lege før inntak, snarest mulig etter inntak eller senest i løpet av inntaksdagen tilses av lege. I departementets brev til landets fylkesmenn av 21.11.05 er det ytterligere presisert at denne plikten gjelder uavhengig av hjemmelsgrunnet for akutt plasseringen, og at institusjonen ikke skal foreta en individuell vurdering av behovet for om beboeren skal tilses av lege i disse tilfellene.

I de tilfeller hvor beboerne ikke ønsker medisinsk tilsyn/behandling, er det behov for en klargjøring av institusjonenes plikt til å påse at beboerne får medisinsk tilsyn/behandling. Dette gjelder spesielt ved inntak, men også under oppholdet. Det er ønskelig at institusjonenes ansvar blir sammenholdt med mindreåriges samtykkekompetanse etter pasientrettighetsloven. Det er ønskelig at dette klargjøres i merknader eller rundskriv til forskriften.

Kapittel 2. Beboernes rettigheter

§ 7. Vern av personlig integritet

Departementet har i høringsnotatet gitt gode og veiledende presiseringer når det gjelder hva som ligger i institusjonenes ansvar for å gi beboerne forsvarlig omsorg og hvilke begrensninger som kan settes ut fra omsorgsansvaret.

Når det gjelder institusjonens adgang til å begrense beboerens rett til å bestemme i personlige spørsmål, har departementet i høringsnotatet ikke åpnet opp for at institusjonen, mot beboerens vilje, kan fjerne rus- eller voldsforherligende plakater, symboler og lignende på beboerens rom. Ofte vil det ikke være faglig riktig å fjerne slike plakater med makt. Det er kjent at slike handlinger i mange sammenhenger kan være kontraindisert. Flere regioner viser imidlertid til at både hensynet til forsvarlig omsorg for den enkelte og hensynet til trygghet og trivsel, kan tilsi at institusjonen i noen tilfeller bør ha en slik adgang. Det gjelder særlig i tilfeller hvor bilder og symboler på beboernes rom bidrar til å trigge russug og aggressiv atferd i institusjonen, slik at hele eller deler av miljøet påvirkes negativt. Departementet bør derfor vurdere om det i visse tilfeller bør åpnes opp for å fjerne slike plakater, symboler og lignende mot beboerens vilje.

Departementet har på side 11 i høringsnotatet vist til at "formålet med plasseringen" er det mest dekkende begrepet på ulike formuleringer i dagens forskrift som betyr tilnærmet det samme. Det kan derfor være en inkurie at formålet med oppholdet er benyttet i forslaget til forskriftstekst i § 7.

§ 8. Forbud mot innskrenkninger i beboernes rettigheter

Bestemmelsen har i forhold til § 2 i dagens forskriftstekst, fått en tilføyelse om at husordensregler, rutiner eller lignende ikke må anvendes på en slik måte at det vil være urimelig overfor beboeren i det enkelte tilfelle.

Det fremgår av departementets høringsnotat at inngrep i beboernes integritet som ikke ligger innenfor det som følger av omsorgsansvaret eller trygghet og trivsel, krever egen hjemmel i forskriften, og at det ikke kan fastsettes generelle regler som er et inngrep som krever særskilt hjemmel i forskriften og som krever en konkret og individuell vurdering. Videre fremgår det av høringsnotatet at institusjonen på bakgrunn av institusjonens ansvar for alle som oppholder seg der, herunder alles trygghet og trivsel, har anledning til å fastsette husordensregler. Husordensreglene kan imidlertid ikke innskrenke beboerens rettigheter mer enn det som følger av omsorgsansvaret og hensynet til trygghet og trivsel. Trygghet og trivsel for alle på institusjonen, er presisert ved at det er vist til at institusjonen ved utøvelsen av omsorgen både må ta hensyn til den enkelte og fellesskapet. Det fremgår at dette innebærer at beboeren må finne seg i visse innskrenkninger i sin rett til selvbestemmelse og personlige frihet av hensyn til alles trygghet og trivsel. Det kan derfor i enkelte tilfeller settes begrensninger i personlig integritet som følge av at ungdommen bor på institusjon.

Selv om høringsnotatet har tydeliggjort hva som ligger i omsorgsansvaret og trygghet og trivsel, opplever mange institusjoner det som uklart hvor grensen går for hva som kan stå i husordensregler. Det vurderes som viktig at departementet i rundskriv eller merknader presiserer hva husordensregler kan innholde. Gjerne ved bruk av eksempler som er praktiske og veiledende for institusjonene.

Vi ser at institusjonene opplever det som riktig faglig sett, men også godt for beboerne, at det finnes noen grunnleggende rammer ved institusjonen som i utgangspunktet gjelder for alle. Alternativet blir lett en opplevelse av lite forutsigbarhet med hensyn til hva som gjelder. Det vises i høringsbrevet til foreldres rett til å intervensere. De fleste familier har noen verdibaserte kjøreregler for alle, regler som man vet man må innrette seg etter, men som det likevel kan gjøres unntak fra i særskilte tilfeller. Vårt syn er at dette også bør gjelde for institusjonene slik at de i større grad blir forutsigbare for den enkelte ungdom.

§ 9. Adgangen til å bevege seg innenfor og utenfor institusjonsområde

I høringsnotatet brukes trakassering og seksuell utnyttning som eksempler på når beboere kan nektes adgang til å være alene sammen. Bufetat er av den oppfatning at også konkret fare for smitteeffekt ved rusmisbruk og kriminalitet etter en individuell vurdering kan gi grunnlag for å begrense beboernes adgang til å være alene sammen. Dette ofte er en aktuell problemstilling og det er derfor ønskelig at det fremgår av rundskriv eller merknader til forskriften.

§ 11. Elektroniske kommunikasjonsmidler

Det er forslått materielle endringer i tilknytning til dagens forskrift § 9 om telefonbruk. Bufetat støtter departementets forslag om at det åpnes opp for at institusjonen kan foreta begrensninger i alle typer kommunikasjonsmidler i kraft av omsorgsansvaret for den enkelte og hensynet til trygghet og trivsel for alle på institusjonen. Bufetat støtter videre forslaget om at institusjonen gis en adgang til å inndra kommunikasjonsmiddelet når beboeren ikke retter seg etter institusjonens avgjørelse om å begrense bruken.

For å sikre mest mulig lik praksis ved anvendelse av bestemmelsen er det ønskelig at departementet i rundskriv eller merknader utdyper hvilke forhold som kan foranledige inndragning av elektroniske kommunikasjonsmidler.

Inndragning av elektroniske kommunikasjonsmidler over en kortvarig periode vil i de fleste tilfeller være tilstrekkelig. I tilfeller beboere gjentatte ganger misbruker kommunikasjonsmidler som går ut

over andre, for eksempel publisering av sensitive videoer, bilder eller lydopptak av andre barn og unge på institusjonen, kan det i konkrete tilfeller være behov for å inndra utstyret for en lenger periode. Det er ønskelig at departementet vurderer om det i slike tilfeller bør åpnes for å inndra elektroniske kommunikasjonsmidler utover en helt kortvarig periode.

Kapittel 3. Bruk av tvang

Kompetanse til å beslutte bruk av tvang

Departementet har i §§ 12, 13 og 15 opprettholdt at kompetansen til å beslutte kroppsvisitasjon, ransaking av rom og eiendeler og kontroll av post er lagt til institusjonens ”styrer og stedfortreder”. Det samme gjelder § 18 hvor kompetansen til å beslutte bruk av isolat er lagt til institusjonens ”leder eller den lederen gir fullmakt”.

Det er etter Bufetats vurdering behov for en avklaring av hvilken delegasjonsadgang bestemmelsene åpner opp for, og om det er meningen at begrepene ” styrer og stedfortreder” og leder eller den lederen gir fullmakt” er sammenfallende med § 5 i forskrift om kvalitet og internkontroll i barneverninstitusjoner (kvalitetsforskriften). Det er ønskelig at dette avklares i rundskriv eller merknader til forskriften.

Dersom delegasjonsadgangen etter bestemmelsene er ment å være sammenfallende med kvalitetsforskriften § 5, med den følgen at stedfortrederfunksjonen må være en fast person, har flere regioner gitt tilbakemelding om at dette både har uheldige praktiske og juridiske konsekvenser.

I de fleste tilfeller er ikke bruk av tvang planlagt og vurderingen om bruk av tvang må foretas når situasjonen er aktuell. Slik regelverket praktiseres og forslås i dag innebærer det at leder og stedfortreder må være i konstant beredskap for mulige beslutninger. Lederes og stedfortrederes arbeidstidsordninger, blant annet i forhold til arbeidsmiljølovens bestemmelser, er brakt opp som aktuelle problemstillinger i flere regioner og i direktoratet.

Bakgrunnen for at beslutninger om tvang er lagt til leder eller stedfortreder eller den leder gir fullmakt, er for å sikre at beslutningen fattes på riktig grunnlag. Slik mange barneverninstitusjoner er organisert i dag, for eksempel institusjoner med flere avdelinger med felles leder og stedfortreder, vil ikke leder eller stedfortreder fysisk være til stede når beslutning om tvang fattes. Ofte tas beslutninger av leder eller stedfortreder over telefon. Det stilles dermed store krav til at leder/stedfortreder etterspør nødvendige opplysninger og til ansattes evne til å gjengi hendelsesforløpet. Det er derfor også rettssikkerhetsmessige utfordringer knyttet til denne ordningen.

Det kan derfor stilles spørsmål ved om ikke det bør tilrettelegges for ordninger hvor flere enn leder og den person leder utpeker bør ha kompetanse til å fatte beslutninger om tvang etter nevnte bestemmelser. Slike ordninger må selvsagt av rettsikkerhetshensyn sikre at beslutningstagerne har tilstrekkelig kompetanse til å fatte slike beslutninger. Dette kan for eksempel skje gjennom særskilt opplæring av bestemte ansatte i institusjonen. Slike ordninger vil også kunne gi institusjonen bedre muligheter til å tilrettelegge for at beslutningstager i større utstrekning er tilstede når beslutninger om tvang fattes, noe som vil kunne bidra til å styrke beboernes rettsikkerhet.

§ 12. Kroppsvisitasjon

Bufetat støtter departementets forslag om å utvide adgangen til å foreta kroppsvisitasjon hvor det foreligger begrunnet mistanke om at beboer skjuler tyvegods og ved begrunnet mistanke om at beboer besitter utstyr til bruk av rusmidler og andre skadelige medikamenter. Bufetat støtter videre forslaget om at kroppsvisitasjon kan omfatte inspeksjon av munnhulen. Bufetat ber departementet vurdere om kroppsvisitasjon også bør omfatte inspeksjon av nese og ører.

§ 13. Ransaking av rom og eiendeler

Bufetat støtter departementets forslag om å utvide adgangen til å foreta ransaking hvor det foreligger begrunnet mistanke om at beboer skjuler tyvgods og ved begrunnet mistanke om at beboer besitter andre skadelige medikamenter.

Bruk av politi ved ransaking ble drøftet av departementet i presiseringsskriv av 21.11.05.

Flere regioner har reist spørsmål om det er adgang til bruk av sertifisert narkotikahund til å ransake rom og eiendeler for å forhindre oppbevaring av narkotiske stoffer, og som ledd i å forebygge slik bruk i barneverninstitusjoner. Under forutsetning av at institusjonene etablerer prosedyrer/rutiner for gjennomføringen som ivaretar beboernes integritet, har flere fylkesmenn gitt uttrykk for at de ikke er uenig i at bruk av hund kan være et viktig virkemiddel for å forhindre at stoff oppbevares på barneverninstitusjoner. Det har vært presisert at bruk av hund i så fall må skje så skånsomt som mulig. Direktoratet er enig i at bruk av hund vil kunne være et effektivt virkemiddel for å forhindre oppbevaring av narkotiske stoffer i barneverninstitusjoner, samtidig som det er et sterkt inngrep i den personlige integritet. Bufetat mener at problemstillingen er av en slik overordnet og prinsipiell karakter at det er ønskelig at departementet tar stilling til spørsmålet i forbindelse med revisjon av rettighetsforskriften.

§ 15. Beboernes korrespondanse

Bufetat er av den oppfatning at det bør vurderes om det skal gis adgang til kontroll av post som kommer inn til institusjonen også i de tilfeller hvor det foreligger begrunnet mistanke om at forsendelsen inneholder tyvegods, andre skadelige medikamenter eller utstyr til bruk av rusmidler og andre skadelige medikamenter, tilsvarende som ved kroppsvisitasjon, ransaking og beslag.

§ 16. Urinprøver

Bufetat støtter departementets forslag om at beboeren skal kunne samtykke til å avlegge urinprøver under oppholdet.

§ 17. Bruk av tvang eller makt og § 18. Tvang i akutte faresituasjoner

Det er ikke foreslått materielle endringer i forhold til nåværende forskrift §§ 13 og 18.

§§ 17 og 18 er de bestemmelser i forskriften som klart omhandler fysisk bruk av tvang og makt. Flere regioner ønsker avklaring med hensyn til om §§ 17 og 18 uttømmende regulerer adgangen til bruk av fysisk tvang og makt. Det vurderes videre som viktig at departementet avklarer hvorvidt det er adgang til bruk av fysisk makt og tvang for å gjennomføre et vedtak om kroppsvisitasjon, ransaking og rømming (i de tilfeller hvor plasseringsgrunnlaget gir adgang til å bringe beboerens tilbake mot sin vilje og politiet ikke bistår ved tilbakeføringen). Dersom det er en slik adgang, er det nødvendig å avklare om bruk av tvang og makt må skje innenfor rammene av §§ 17 og 18. For å utelukke enhver tvil rundt disse spørsmålene anser Bufetat det som viktig at disse forholdene presiseres i merknader eller rundskriv til forskriften.

Til § 17:

Bråk, støtende verbale utageringer og plagsom opptreden overfor andre beboere i institusjon, gir i dag etter vår oppfatning ikke hjemmel for tiltak etter § 17. Slik adferd kan være integritetskrenkende og skape mistriivsel for andre i institusjonen. Det kan også handle om situasjoner hvor ungdomsmiljøet/allianser i ungdomsgruppen, av faglige hensyn, midlertidig bør brytes opp for å hindre at det skal utvikle seg til farlige situasjoner for en eller flere beboere eller for ansatte. Bufetat ber derfor departementet vurdere om det bør gis adgang til bruk av mindre fysisk inngripende tvang når dette er åpenbart nødvendig av hensyn til trygghet og trivsel for alle på institusjonen.

Det er videre hensiktsmessig om departementet klargjør hva som ligger i eksemplet "bortvisning" fra fellesrom da det fremstår som uklart hvilken grad av fysisk makt eller tvang som ligger i begrepet bortvisning.

Når hensynet til forsvarlig omsorg krever at en ungdom blir avruset, opplever mange institusjoner at eksemplene "kortvarig fastholding eller bortvisning" ikke gir tilstrekkelig veiledning med hensyn til hvilke tiltak som kan benyttes innefor rammen av § 13. Det er i dag i praksis utfordringer knyttet til praktiseringen av regelverket på dette punkt og ulike benevnelser på tiltak gjør ikke situasjonen klarere. For eksempel kan "skjerming" og "utløfting" omfatter alt fra ønsket adskillelse fra andre på institusjonen til tvangstiltak i akutte faresituasjoner (isolasjon). Det er derfor ønskelig at departementet i rundskriv eller merknader klargjør rammen for hvilke tiltak som kan benyttes etter § 17.

Til § 18:

Bufetat ber departementet vurdere å fjerne § 18 tredje ledd da det ikke er aktuelt for ansatte i barneverninstitusjoner å foreta tvangsmedisinering. Tiltaket krever kompetent medisinsk personell, og disse vil ha selvstendig grunnlag i helselovgivningen til å foreta tvangsmedisinering i slike tilfeller.

§ 19. Rømming

I henhold til høringsforslaget skal det ikke gjøres store endringer i gjeldende § 19 om tilbakeføring ved rømming. Departementet foreslår imidlertid at det er institusjonen som skal varsle politiet ved rømming. Det uttales at institusjonen har hovedansvaret for å bringe beboeren tilbake.

På bakgrunn av departementets presiseringer, og forslaget om at det er institusjonen som skal ha ansvaret for å varsle politiet, kan det stilles spørsmål ved om det også er institusjonen som skal bistå fysisk ved tilbakeføringen. Slik Bufetat forstår det vil det fortsatt være slik at det er barneverntjenestens leder som har myndighet til å kreve bistand av politiet til å bringe barn/unge tilbake mot sin vilje. Bufetat forstår forslaget slik at institusjonen har hovedansvaret for å bringe barnet tilbake uavhengig av om barnet frivillig bringes tilbake til institusjonen, eller om barnet bringes tilbake mot sin vilje. I dag er utgangspunktet at barneverntjenesten skal bistå politiet ved tilbakeføringen.

Dersom det er slik at det er institusjonen som skal bistå ved selve tilbakeføringen vil dette kunne bety økte utgifter for Bufetat, blant annet ved at institusjonene må ha bemanning nok til å bistå politiet ved tilbakeføring. Dersom et barn rømmer til hjemkommunen kan dette være langt unna institusjonen. I disse tilfellene mener Bufetat at det vil være mest naturlig at det er barneverntjenesten i hjemkommunen som bistår ved tilbakeføringen, spesielt fordi det er de som har myndighet til å kreve bistand ved tilbakeføring.

Bufetat mener det er uklart hvordan dette skal løses etter at institusjonen er gitt ansvaret for å varsle politiet og har hovedansvaret for å bringe barnet tilbake. Bufetat ber derfor departementet klargjøre ansvarsforholdet mellom institusjonen og barneverntjenesten ved selve tilbakeføringen. Dersom det er slik at det er institusjonen som skal ha hovedansvaret for å bistå ved selve tilbakeføringen, og ikke barneverntjenesten, anser Bufetat dette som en ny oppgave. Etter Bufetats vurdering bør det i så fall klarlegges hvilke økonomiske konsekvenser en slik endring vil medføre, og eventuelle merutgifter bør kompenseres før en ny forskrift trer i kraft.

§ 21. Begrensninger i adgangen til å bevege seg innefor og utenfor institusjonen

Bufetat støtter forslaget om at institusjonen kan begrense beboerens adgang til å bevege seg fritt også innenfor institusjonsområdet i den utstrekning det er nødvendig ut fra formålet med plasseringen. Det fremgår av høringsnotatet at adgangen til å begrense bevegelsesfriheten innenfor institusjonens område ikke må benyttes på en slik måte at beboeren isoleres. Bufetat mener det er behov en nærmere presisering av hvilke begrensninger i bevegelsesfrihet innenfor institusjonen som kan gjennomføres etter § 21.

§ 24. Urinprøver

Departementet har i høringsnotatet presisert at urinprøver skal håndteres i samsvar med de til en hver tid gjeldende kvalitetsrutiner for rusmiddeltesting gitt av Helsedirektoratet.

Som departementet er kjent med er Bufetat i ferd med å etablere institusjoner med forsterket rusbehandlingstilbud og en ny modell for rusbehandling, hvor bruk av urinprøvekontroll via hurtigtester benyttes i tillegg til gjeldende kvalitetsrutiner for rusmiddeltesting gitt av Helsedirektoratet. Målgruppe for denne behandlingen er unge i alderen 13 til 18 år med rusproblematikk og alvorlige atferdsvansker, jf. bvl. §§ 4-24, 4-26, hvor rus (vedvarende misbruk av rusmidler) blir betegnet som hovedutfordring eller sentral risikofaktor.

Dette behandlingsopplegget vil bli evaluert gjennom forskning og direktoratet vil i denne forbindelse ta opp rutiner for rusmiddeltesting med Helsedirektoratet.

Dokumentasjonskravene i forskriften

Departementet har i sitt høringsnotat redegjort for forskriftens krav til vedtak og protokollføring. Det er også påpekt at dersom det benyttes samme mal for enkeltvedtak og protokollføring, må malen utformes slik at kravene til enkeltvedtak i forvaltningsloven ivaretas, der det er krav om at enkeltvedtak skal treffes. Noen fylkesmenn har utformet tvangsprotokollmal som brukes av institusjoner i dag. Noen barneverninstitusjoner har fremsatt ønske om at departementet i samarbeid med fylkesmennene tar initiativ til å utarbeide en nasjonal mal for tvangsprotokoller for å sikre bedre og mer ensartet praksis. Bufetat støtter et slikt initiativ og kan påta seg ansvaret for å utarbeide en slik mal dersom departementet ønsker dette.

Avsluttende kommentarer

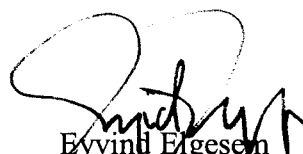
Bufetat er av den oppfatning at departementet i sitt høringsnotat og forslag til revidert forskrift i all hovedsak har tatt hensyn til tilbakemeldinger fra fagfeltet om utfordringer knyttet til gjeldende regelverk. Forslaget gir et godt grunnlag for nødvendig balanse mellom beboernes behov for vern om sin integritet og institusjonenes behov for å kunne anvende tvang i konkrete tilfeller der dette anses påkrevd.

Departementets presiseringer av hvordan rettighetsforskriften skal forstås fremgår i dag av merknader og brev til ulike instanser. For å lette tilgjengeligheten for brukerne av rettighetsforskriften, anbefaler Bufetat at presiseringer i høringsnotatet og andre merknader som har betydning for tolkningen av rettighetsforskriftens bestemmelser, blir samlet i et dokument som følger forskriften.

Med hilsen

Mari Trommald (e.f)
direktør

Eyvind Elgesem
direktør avdeling barnevern